

МАРА-ГИДИЯ.

Издига Балканът високо в небето
скалисто и стръмно чело,
а ниско под него, там негде се гуши —
красиво, мъничко село.

Живяла сред него в незнайни години,
кат ангел прекрасна мома,
на никого поглед не спряла с въздишка, —
скитайки се вечно сама.

От утрин до вечер тя често седяла —
самичка сред бащин си двор,
в Балкана, издигнал чело във небето, —
устремила жадний си взор.

Купняла да бжде тя вечно на върха,
да скита в Балкана безспир,
да има крилете на волна орлица, —
да влада над целият мир.

Да вижда в далечни, безбрежни простори, —
там дето се слънцето крий,
в цветята да бжде кат волна царица
и китни букети да вий.

Да среща тя вечер звездите със песни, —
а слънцето утрин със смях,
да има на ангел душата пречиста
и чужда да бжде за грех.

И плачела често тя с мъжа в душата
от порив невивен и чист